

Cụ giáo Cóc thức dậy trong mùi hương nồng nàn. Nghe tiếng lao xao ngoài đường, cụ vội lấy gậy chống, thận trọng dò từng bước ra cửa. Chao, cô Cúc Áo như đã hóa thân thành người khác, phô bày tất cả vẻ lộng lẫy của mình qua những bông hoa vàng rực ngát hương. Bên cạnh, anh Dế Còm đứng ngây nhìn. Bác Giun Đất gật gù thán phục. Vài chị Cào Cào áo xanh váy đỏ là người xóm bên có việc đi ngang qua cũng dừng lại ngó nghiêng.

Xóm Bờ Giậu từ lâu thiu ngủ, nay bỗng bừng tỉnh trong hương sắc mới.

Trưa hôm đó, Dế Còm sang chơi nhà cụ giáo Cóc. Loay hoay mãi anh chàng mới dám đọc cho cụ nghe bài thơ mình mới làm. Bài thơ có nhan đề “Nàng từ đâu tới”:

*Nàng từ đâu tới
Nàng diện áo vàng
Vàng như nắng sớm
Hương thơm điệu dàng*

*Này ông Giun Đất
Này chị Cào Cào
Này cụ giáo Cóc
Bây giờ tính sao?*

Tính sao thì tính
Người đẹp nhường kia
Hộ khẩu Bờ Giậu
Nhập vào miễn chê.

Cụ giáo Cóc nghe xong ho khụ khụ:

- Hết rồi à? Ôi thú vị, thú vị. Đưa được cả hộ khẩu vào thơ. Giải!

Nghe cụ giáo khen, Dế Còm sượng ngẩn người.

Cuộc đời kỳ diệu thế đấy: cô nàng Cúc Áo với những bông hoa xinh nhỏ, chỉ trong vòng buổi sáng đã biến anh Dế thành nhà thơ.

Đã về, đã về...

Cụ giáo Cóc, chú Thần Lăn, chị Ốc Sên, anh Nhái Xanh và bác Tắc Kè đều là cư dân của xóm Bờ Giậu.

Cụ giáo Cóc thôi dạy học, về nghỉ hưu từ lâu. Thần Lăn là thợ săn. Nhái Xanh là vận động viên nhảy xa. Còn Ốc Sên làm người mẫu cho công ty mỹ phẩm Tươi Sáng. Chỉ có Tắc Kè ít khi thấy mặt là không mấy ai biết bác làm nghề gì. Nhà của bác cũng hơi xa mọi người: góc bức tường rêu, nơi có mấy mảnh vữa đã bong tróc vì mưa nắng.

Một sớm vừa thức dậy đã nghe Thần Lăn than phiền:

- Đêm qua mất ngủ vì lão Tắc Kè.

Ốc Sên đang chải đầu chuẩn bị đi làm, nghe thấy thế cũng góp chuyện:

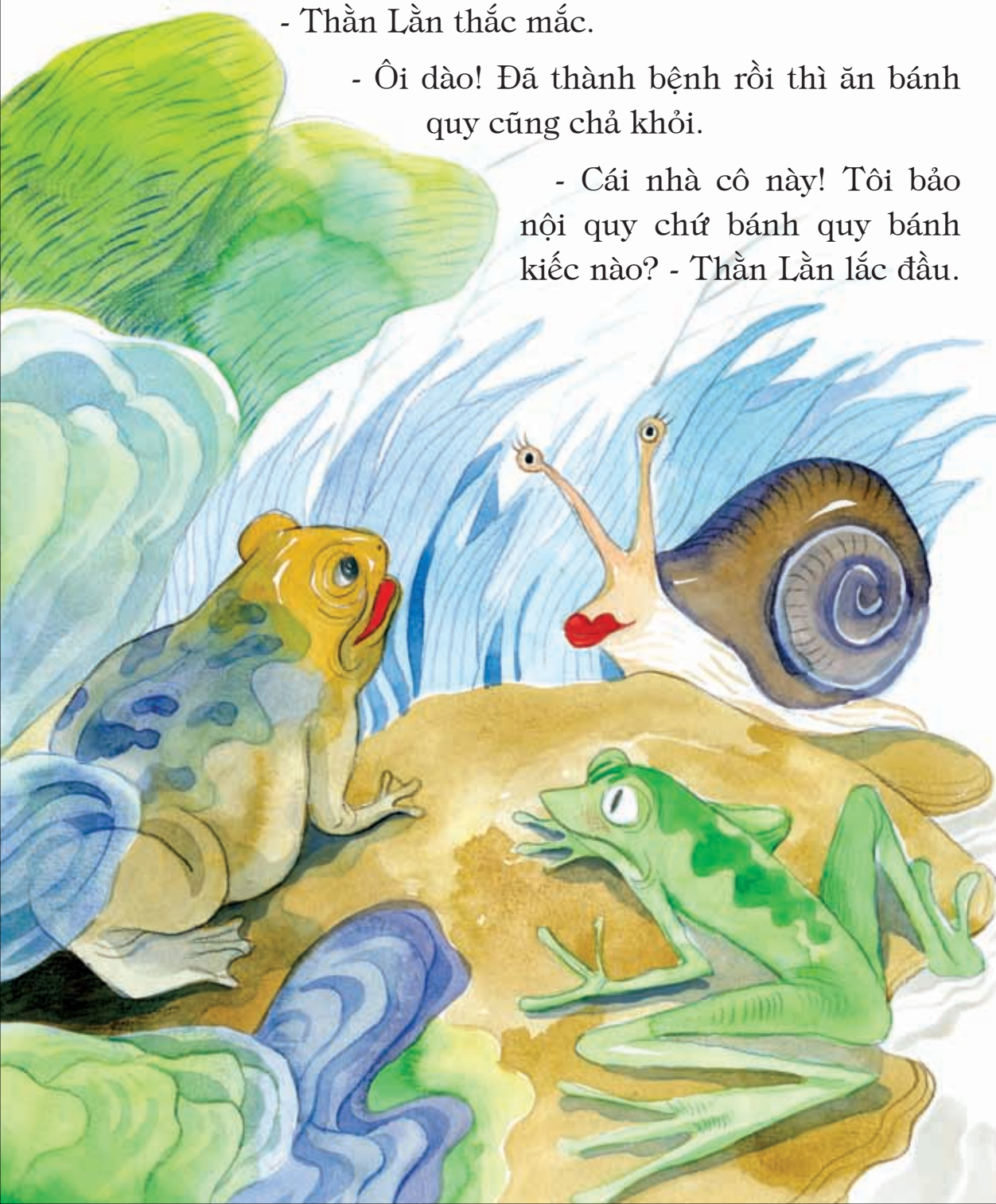
- Ông ấy là “chuyên gia” nổi cơn hâm lúc nửa đêm chú ạ.

- Xóm mình có nội quy về giữ gìn trật tự không nhỉ?

- Thần Lăn thắc mắc.

- Ôi dào! Đã thành bệnh rồi thì ăn bánh quy cũng chả khỏi.

- Cái nhà cô này! Tôi bảo nội quy chứ bánh quy bánh kiếc nào? - Thần Lăn lắc đầu.

- Thế cô có nghe rõ lão ấy kêu gì không?

- Chắc là... Chắc là...

- Chắc là sao?

- Thì cháu cứ nghe ông ấy tặc lưỡi: “Chắc là, chắc là...”. Ai mà biết “chắc là...” cái gì.

Vừa lúc ấy Nhái Xanh từ trên cành trúc nhảy vọt xuống.

- Này Nhái - Thần Lăn gọi. - Đêm qua cậu có nghe...

Nhái Xanh cười trừ:

- Ban ngày cháu tập mệt, đêm ngủ như chết, chả biết gì đời đất gì.

Cụ giáo Cóc từ trong hang chống gậy lò dò đi ra. Cụ nhìn mọi người, ho khụ khụ:

- Bác Tắc Kè kêu: “Đã về, đã về!” Cơ quan của bác ấy ở mãi trên tinh. Người đi làm ăn xa mỗi lần được về thăm nhà mừng lắm. Vừa đến đầu ngõ đã đánh tiếng cho vợ con biết. Đêm hôm có hơi ồn một chút thì mình cũng nên thông cảm, chia vui với người ta.

Cụ dừng lại thở rồi nói tiếp:

- Bác ấy làm ở đài khí tượng thủy văn, là chuyên gia dự báo thời tiết trứ danh đây, không phải “chuyên gia” hâm như Ốc Sên nói đâu! Khụ khụ... Tiếng kêu của bác ấy có lúc chẵn, lúc lẻ. Chẵn mưa, thừa nắng.

Chủ nhật của Ốc Sên và Kiến

Kinh nghiệm dân gian, các cô các chú thử ngắm xem có đúng không.

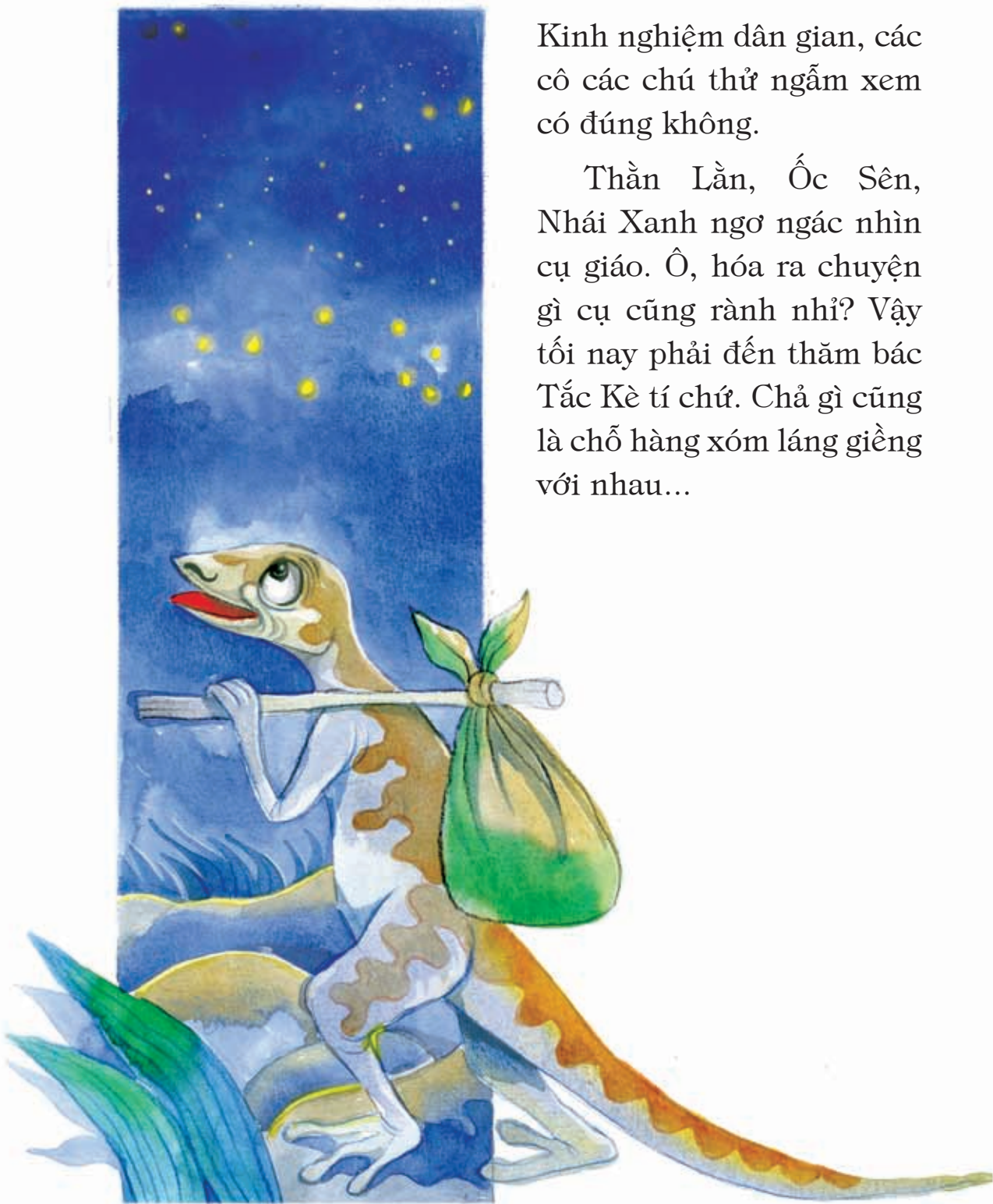
Thần Lăn, Ốc Sên, Nhái Xanh ngơ ngác nhìn cụ giáo. Ô, hóa ra chuyện gì cụ cũng rành nhỉ? Vậy tối nay phải đến thăm bác Tắc Kè tí chứ. Chả gì cũng là chỗ hàng xóm láng giềng với nhau...

Tối thứ Bảy hàng tuần phải biểu diễn rất khuya, nên sáng Chủ nhật nào Ốc Sên cũng ngủ nướng. Cô Ốc là người mẫu, không được thiếu ngủ. Thiếu ngủ là chúa nhanh già, nhanh xuống sắc.

Thế mà sớm chủ nhật đó, cô Ốc lại bị đánh thức giữa chừng. Con đường băng qua trước cửa nhà bỗng rậm rạp bước chân. Không nghe tiếng người, nhưng tiếng chân bước thì kéo dài vô tận.

“Quái lạ - cô Ốc nghĩ - xóm Bờ Giậu nhà mình quanh năm vắng vẻ yên bình. Sao tự nhiên sáng nay lại có đoàn quân nào hành quân qua đây?”

Cô Ốc rón rén đi ra cửa. Mặt trời chưa mọc, nhưng hừng đông với ánh sáng màu hồng nhạt đã phủ lên khắp

làng mạc, thôn xóm. Một đàn kiến hùng dũng nối đuôi nhau trên đường. Những chú kiến đi đầu khuất sau khúc cua cuối vườn, nhưng phía sau kiến vẫn ùn ùn chui ra từ lỗ hổng của bức tường cũ.

Kiến không phải là cư dân xóm Bồ Giậu. Họ chỉ mượn đường đi qua đây. Có mấy chú bạo dạn mỉm cười với cô Ốc.

- Mời các chú nghỉ chân, vào uống hợp nước đã. - Cô Ốc đon đả.

Vài chú kiến liền tách ra khỏi đàn. Khi họ lại gần, cô Ốc mới nhìn rõ trên vai chú nào cũng vác theo một bao hàng nặng.